

Arrest

nr. 217 896 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 17 augustus 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2012 is verzoekster toegekomen in België met paspoort en een visum voor kort verblijf, geldig tot 11 augustus 2012. Ze werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

Op 14 september 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 maart 2013 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 september 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond, samen met een inreisverbod voor drie jaar. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnr. 143 962.

Op 22 december 2017 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 1 maart 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 209 093 van 10 september 2018 wordt verworpen.

Op 16 augustus 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf.

Op 17 augustus 2018 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

*naam: D.
voornaam; T.
geboortedatum: (...)1958
geboorteplaats: Maquela Do Zombo / Ulge
nationaliteit: Angola*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ grensleie op 16/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 22/03/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene kwam naar België in 2012. Ze liet zich registreren bij de gemeente Menen die een aankomstverklaring opstelde geldig tot 11/08/2012.

Bij haar arrestatie op 16/08/2018 verklaart zij dat zij niet terug kan naar Angola omwille van haar medische situatie. Zij wil ook bij haar dochter zijn.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 14/09/2012, 13/03/2013, 22/12/2017).

DVZ verwierp uiteindelijk al deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Angola (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn, Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat zij mantelzorg nodig heeft en dat deze nu wordt verschaft door haar dochter K. M. (OV ...) bij wie ze inwoont en dit beschikt over een geldige verblijfstitel in België. De adviserende arts van DVZ oordeelde echter na een uitgebreide studie van het dossier van betrokkene dat betrokkene geen nood heeft aan mantelzorg. Zij kan bovendien in Angola beroep doen op thuisverpleging indien zij dat wenst.

Betrokkene verklaart verder bij haar aanhouding op 16/08/2018 aan de politie van Menen dat zij in België is om bij haar dochter te zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Zij verklaart dat zij familie heeft in België, namelijk dochters en zonen. Deze kinderen hebben een legaal verblijf in België. Het staat betrokkene vrij om vanuit Angola een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De familie van betrokkene kan betrokkene ook achterna reizen naar Angola. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Zij kan steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne

communicatiemiddelen. Op deze manier tonen wij aan rekening te hebben gehouden met de familiale relaties van betrokkene.

Betrokkene verblijft sinds 2012 in België, dus ongeveer 6 jaar. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Het betreft nog steeds een eerste toelating, haar aanwezigheid werd louter gedoogd in afwachting van de procedures tot regularisatie. Dit betekent dat de overheid zich niet mengt in het familiale leven en het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. In deze zin is er dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen wiens hoger belang hier een rol zou kunnen spelen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ GRensleie op 16/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS;

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 22/03/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene kwam naar België in 2012. Ze liet zich registreren bij de gemeente Menen die een aankomstverklaring opstelde geldig tot 11/08/2012.

Bij haar arrestatie op 16/08/2018 verklaart zij dat zij niet terug kan naar Angola omwille van haar medische situatie. Zij wil ook bij haar dochter zijn.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 14/09/2012, 13/03/2013, 22/12/2017).

DVZ verwierp uiteindelijk al deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Angola (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat zij mantelzorg nodig heeft en dat deze nu wordt verschaft door haar dochter KM (OV xxx) bij wie ze inwoont en dit beschikt over een geldige verblijfstitel in België. De adviserende arts van DVZ oordeelde echter na een uitgebreide studie van het dossier van betrokkene dat betrokkene geen nood heeft aan mantelzorg. Zij kan bovendien in Angola beroep doen op thuisverpleging indien zij dat wenst.

Betrokkene verklaart verder bij haar aanhouding op 16/08/2018 aan de politie van Menen dat zij in België is om bij haar dochter te zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Zij verklaart dat zij familie heeft in België, namelijk dochters en zonen. Deze kinderen hebben een legaal verblijf in België. Het staat betrokkene vrij om vanuit Angola een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De familie van betrokkene kan betrokkene ook achterna reizen naar Angola. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Zij kan steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Op deze manier tonen wij aan rekening te hebben gehouden met de familiale relaties van betrokkene.

Betrokkene verblijft sinds 2012 in België, dus ongeveer 6 jaar. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Het betreft nog steeds een eerste toelating, haar aanwezigheid werd louter gedoogd in afwachting van de procedures tot regularisatie. Dit betekent dat de overheid zich niet mengt in het familiale leven en het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten, in deze zin is er dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen wiens hoger belang hier een rol zou kunnen spelen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

*Vasthouding
(...)"*

Op 17 augustus 2018 wordt verzoekster in vrijheid gesteld om medische redenen en er werd haar een termijn van 7 dagen toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2018 wordt aan verzoekster tevens een inreisverbod voor de duur van twee jaar betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

*Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam : D.*

voornaam : T.
geboortedatum : (...)1958
geboorteplaats : Maquela Do Zombo / Ulge
nationaliteit : Angola

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 17/08/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Grensleie op 16/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Zij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 22/03/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene kwam naar België in 2012. Ze liet zich registreren bij de gemeente Menen die een aankomstverklaring opstelde geldig tot 11/08/2012.

Bij haar arrestatie op 16/08/2018 verklaart zij dat zij niet terug kan naar Angola omwille van haar medische situatie. Zij wil ook bij haar dochter zijn.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 14/09/2012, 13/03/2013, 22/12/2017). DVZ verwierp uiteindelijk al deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Angola (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat zij mantelzorg nodig heeft en dat deze nu wordt verschaft door haar dochter K. M. (OV...) bij wie ze inwoont en dit beschikt over een geldige verblijfstitel in België. De adviserende arts van DVZ oordeelde echter na een uitgebreide studie van het dossier van betrokkene dat betrokkene geen nood heeft aan mantelzorg. Zij kan bovendien in Angola beroep doen op thuisverpleging indien zij dat wenst.

Betrokkene verklaart verder bij haar aanhouding op 16/08/2018 aan de politie van Mene dat zij in België is om bij haar dochter te zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Zij verklaart dat zij familie heeft in België, namelijk dochters en zonen. Deze kinderen hebben een legaal verblijf in België. Het staat betrokkene vrij om vanuit Angola een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De familie van betrokkene kan betrokkene ook achterna reizen naar Angola. Zij kan steeds de opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Op deze manier tonen wij aan rekening te hebben gehouden met de familiale relaties van betrokkene.

Betrokkene verblijft sinds 2012 in België, dus ongeveer 6 jaar. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Het betreft nog steeds een eerste toelating, haar aanwezigheid werd louter gedoogd in afwachting van de procedures tot regularisatie. Dit betekent dat de overheid zich niet mengt in het familiale leven en het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. In deze zin is er dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen wiens hoger belang hier een rol zou kunnen spelen. In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 3, 8 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“ENIG MIDDEL

Schending van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 3, 8 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ grensleie op 16/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 7 4114: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: □ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Risico op onderduiken: 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 22/03/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene kwam naar België in 2012. Ze liet zich registreren bij de gemeente Menen die een aankomstverklaring opstelde geldig tot 11/08/2012.

Bij haar arrestatie op 16/08/2018 verklaart zij dat zij niet terug kan naar Angola omwille van haar medische situatie. Zij wil ook bij haar dochter zijn.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 14/09/2012, 13/03/2013, 22/12/2017). DVZ verwierp uiteindelijk al deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Angola (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit-to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat zij mantelzorg nodig heeft en dat deze nu wordt verschaft door haar dochter K. M. (OV...) bij wie ze inwoont en die beschikt overeen geldige verblijfstitel in België. De adviserende arts van DVZ oordeelde echter na een uitgebreide studie van het dossier van betrokkene dat betrokkene geen nood heeft aan mantelzorg. Zij kan bovendien in Angola beroep doen op thuisverpleging indien zij dat wenst.

Betrokkene verklaart verder bij haar aanhouding op 16/08/2018 aan de politie van Menen dat zij in België is om bij haar dochter te zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan,

Zij verklaart dat zij familie heeft in België, namelijk dochters en zonen. Deze kinderen hebben een legaal verblijf in België. Het staat betrokkene vrij om vanuit Angola een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De familie van betrokkene kan betrokkene ook achterna reizen naar Angola. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Zij kan steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Op deze manier tonen wij aan rekening te hebben gehouden met de familiale relaties van betrokkene.

Betrokkene verblijft sinds 2012 in België, dus ongeveer 6 jaar. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Het betreft nog steeds een eerste toelating, haar aanwezigheid werd louter gedoogd in afwachting van de procedures tot regularisatie. Dit betekent dat de overheid zich niet mengt in het familiale leven en het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. In deze zin is er dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen wiens hoger belang hier een rol zou kunnen spelen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

(...)

Risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 22/03/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene kwam naar België in 2012. Ze liet zich registreren bij de gemeente Menen die een aankomstverklaring opstelde geldig tot 11/08/2012.

Bij haar arrestatie op 16/08/2018 verklaart zij dat zij niet terug kan naar Angola omwille van haar medische situatie. Zij wil ook bij haar dochter zijn.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot medische regularisatie in {namelijk op 14/09/2012, 13/03/2013, 22/12/2017}. DVZ verwierp uiteindelijk al deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Angola (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat zij mantelzorg nodig heeft en dat deze nu wordt verschaft door haar dochter K. M. {OV...} bij wie ze inwoont en dit beschikt over een geldige verblijfstitel in België. De adviserende arts van DVZ oordeelde echter na een uitgebreide studie van het dossier van betrokkene dat betrokkene geen nood heeft aan mantelzorg. Zij kan bovendien in Angola beroep doen op thuisverpleging indien zij dat wenst.

Betrokkene verklaart verder bij haar aanhouding op 16/08/2018 aan de politie van Menen dat zij in België is om bij haar dochter te zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan,

Zij verklaart dat zij familie heeft in België, namelijk dochters en zonen. Deze kinderen hebben een legaal verblijf in België. Het staat betrokkene vrij om vanuit Angola een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De familie van betrokkene kan betrokkene ook achterna reizen naar Angola. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Zij kan steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen terzake om haar familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Op deze manier tonen wij aan rekening te hebben gehouden met de familiale relaties van betrokkene.

Betrokkene verblijft sinds 2012 in België, dus ongeveer 6 jaar. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Het betreft nog steeds een eerste toelating, haar aanwezigheid werd louter gedoogd in afwachting van de procedures tot regularisatie. Dit betekent dat de overheid zich niet mengt in het familiale leven en het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de

illegaliteit op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. In deze zin is er dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen wiens hoger belang hier een rol zou kunnen spelen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980."

Terwijl,

Vooreerst de verzoekende partij niet werd gehoord, in tegenstelling tot de bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de verzoekende partij weliswaar door de Politie werd geconfronteerd, die haar, zonder de aanwezigheid van een tolk of van haar advocaat, een aantal vragen heeft gesteld, terwijl de verzoekende partij de taal niet machtig is;

Dat dit niet gelijk kan gesteld worden met een eerbiediging van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door art. 41 van de Grondrechten van de Europese Unie, dat in casu op flagrante wijze werd geschonden;

Dat, indien iemand de taal niet machtig is, hij niets kan uiteenzetten, dus ook niet de redenen die er zouden toe geleid kunnen hebben dat er in casu ten gronde een andere beslissing zou zijn genomen, moest zij wel gehoord geweest zijn, laat staan dat de verzoekende partij zou moeten geweten hebben wat er van haar verwacht werd, bij het bezoek van de politie;

Dat de verzoekende partij bij eerbiediging van het hoorrecht had kunnen uiteenzetten, dat zij verzoeken in schoring en vernietiging heeft ingediend tegen de beslissingen waarbij haar regularisatieaanvragen op grond van art. 9ter, ongegrond werden verklaard en tegen de Bevelen om het grondgebied te verlaten, die daarmee gepaard gingen;

Dat zij had kunnen verklaren op dat ogenblik dat er omtrent deze schorsings- en annulatieverzoeken, nog geen uitspraak werd gedaan door Uw Raad, zodat zij nog niet definitief zijn;

Dat om deze reden alleen reeds, de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

En terwijl,

Art. 7 Vw. uitdrukkelijk verwijst naar de internationale verdragen, die België heeft onderschreven, dus ook het E.V.R.M.;

Dat in casu de verzoeken tot schorsing en vernietiging van de beslissingen, die werden genomen in de regularisatieverzoeken, die de verzoekende partij heeft ingediend nog niet behandeld werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat dus nog niet definitief werd uitgemaakt of in casu de art. 3 en 15 E.V.R.M. niet zouden geschonden worden, moest de verzoekende partij naar Angola worden repatrieerd;

Dat de verzoekende partij immers een alleenstaande ernstig zieke, volledig werkonbekwame vrouw is, die niet zal opgevangen worden in Angola en die thans in België de nodige zorgen krijgt o.m. mantelzorg bij haar dochter;

Dat de beslissingen, art. 7 Vw schendt en de art. 3 en 15 E.V.R.M.;

En terwijl,

Art. 74/13 uitdrukkelijk voorschrijft dat met de medische situatie van de betrokkene dient rekening te worden gehouden;

Dat de verzoekende partij er nogmaals op wijst dat zij een schorsings- en annulatieverzoek heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tegen de beslissingen die werden genomen op

23-09-2013 en 01-03-2018 en dat Uw Raad in geen van beide dossiers op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, een Arrest heeft geveld;

Dat er dus niet kon gemotiveerd worden dat er met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij rekening werd gehouden, vermits de verwerende partij uiteraard op de hoogte is of moest zijn van de hangende procedures;

Dat voormeld artikel werd geschonden;

En terwijl,

De aangepaste beslissing tot verwijdering van het grondgebied een termijn voorziet van 8 dagen, terwijl de normale termijn 30 dagen bedraagt;

Dat er in casu uiteraard geen enkel risico op onderduiken bestaat, vermits deze ernstig zieke vrouw niet alleen kan leven en mantelzorg van doen heeft bij haar dochter bij wie zij reeds jaren inwoont op hetzelfde adres;

Dat verder de verzoekende partij tegen de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten een schorsings- en annulatieverzoek heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die desomtrent nog geen uitspraak deed, zodat deze bevelen niet definitief waren;

Dat op grond van deze niet definitieve bevelen niet tot een verkorting van de door art. 74/14, §1 bepaalde termijn, kon worden besloten;

Dat dit art. door de beslissing werd geschonden;

En terwijl,

Er slechts een inreisverbod kan worden opgelegd ofwel indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, ofwel indien een vorig bevel niet werd uitgevoerd;

Dat in casu, na medisch onderzoek, aan de verzoekende partij een termijn van 8 dagen werd toegestaan om het land te verlaten;

Dat verder de verzoekende partij tegen de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten een schorsings- en annulatieverzoek heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die desomtrent nog geen uitspraak deed, zodat deze bevelen niet definitief zijn;

Dat op grond van deze niet definitieve bevelen geen inreisverbod kon worden opgelegd;

Dat het verbod overigens disproportioneel is, daar de kinderen van de verzoekende partij en de kleinkinderen, allen in België verblijven en een feitelijk contactverbod tussen de moeder en haar kinderen en kleinkinderen gedurende 2 jaar onmenselijk is en strijdig met art. 8 E.V.R.M. en met de art. 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, die het familieleven beschermen en in het bijzonder het contact tussen ouders en hun kinderen en kleinkinderen;

Dat het even disproportioneel is de kinderen en kleinkinderen, die sinds jaren leven in België, hier werken en naar school gaan, te verplichten naar Angola uit te wijken, waar geen werk is en waar de kinderen, die geen Portugees spreken, niet naar school kunnen gaan;

Dat het art. 74/11 Vw werd geschonden, alsmede het art. 8 E.V.R.M. en de art. 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;”

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten om op het grondgebied te verblijven. Verzoekster is niet in het bezit van een geldig visum of ander geldig verblijfsdocument op het moment van de beslissing. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Daarnaast werd gemotiveerd op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekster is evenwel diezelfde dag vrijgelaten na het medisch advies van de centrumarts. Het inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verzoekster kan niet dienstig betwisten dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijnde bevel om het grondgebied te verlaten. Op 1 maart 2018 werd voor verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 maart 2018. Bij arrest nr. 209 093 van 10 september 2018 is het annulatieberoep tegen voormeld bevel verworpen waardoor het bevel definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De kritiek die verzoekster uit ten opzichte van het gebrek aan termijn is overigens niet dienstig, nu verzoekster nog dezelfde dag werd vrijgelaten om medische redenen.

De voorziene motivering stelt verzoekster aldus in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekster kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekster blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissingen, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In beide beslissingen wordt gemotiveerd omtrent haar in België verblijvende familie, haar langdurig verblijf in België en haar gezondheidstoestand. Bovendien heeft de centrumarts een medisch advies opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM indien zij verwijderd zou worden. Nu duidelijk blijkt dat er geen gedwongen tenuitvoerlegging heeft plaatsgehad omdat de medische situatie dit niet toeliet, maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekster stelt dat ze niet gehoord werd door de verwerende partij en de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, wordt gewezen op wat volgt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster betoogt dat zij niet werd gehoord. Zij werd met vragen geconfronteerd door de politie, zonder de aanwezigheid van een tolk of een advocaat, terwijl zij de taal niet machtig is. Verzoekster zou gewezen hebben op haar verzoeken om schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging tegen de beslissingen waarbij haar medische aanvragen ongegrond werden verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten, die daarmee gepaard gingen. Dat de Raad nog geen uitspraak had gedaan en bijgevolg deze beslissingen nog niet definitief waren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een vragenlijst werd voorgelegd aan verzoekster in het Frans en dat de politie, wegens de gebrekkige kennis van de Franse taal van verzoekster, voor de vertaling van de vragen beroep hebben gedaan op verzoeksters zoon en dochter. Verzoekster verklaarde dat zij in België is om bij haar dochter te zijn en wegens haar ziekte. Ze heeft een trombose gehad en zit in een rolstoel. Verzoekster is aldus nuttig voor haar belangen kunnen opkomen, voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissingen. In de beslissingen werd weldegelijk rekening gehouden met de aanwezigheid van haar familie in België en haar medische situatie. Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat het annulatieberoep ingediend bij de Raad tegen de laatste beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werd verworpen bij arrest nr. 209 093. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekster nog dezelfde dag als de bestreden beslissingen werden genomen, werd vrijgelaten om medische redenen. Verzoekster maakt de schending van het hoorrecht aldus niet aannemelijk.

Verzoekster betoogt verder dat artikel 7 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 15 van het EVRM zijn geschonden, nu zij een alleenstaande ernstig zieke, volledig werkonbekwame vrouw is, die niet zal opgevangen worden in Angola en die thans van haar dochter de nodige zorgen, onder meer mantelzorg krijgt.

In de bestreden beslissingen wordt aangaande haar ziekte en nood aan mantelzorg het volgende gemotiveerd:

“Bij haar arrestatie op 16/08/2018 verklaart zij dat zij niet terug kan naar Angola omwille van haar medische situatie. Zij wil ook bij haar dochter zijn.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 14/09/2012, 13/03/2013, 22/12/2017).

DVZ verwierp uiteindelijk al deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij

haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Angola (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn, Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat zij mantelzorg nodig heeft en dat deze nu wordt verschaft door haar dochter K. M. (OV ...) bij wie ze woont en dit beschikt over een geldige verblijfstitel in België. De adviserende arts van DVZ oordeelde echter na een uitgebreide studie van het dossier van betrokkene dat betrokkene geen nood heeft aan mantelzorg. Zij kan bovendien in Angola beroep doen op thuisverpleging indien zij dat wenst."

De Raad herhaalt dat verzoekster eraan voorbij gaat dat zij dezelfde dag, als de bestreden beslissingen werden genomen, werd vrijgelaten om medische redenen. Bovendien blijkt uit de motivering in de beslissingen dat er weldegelijk rekening werd gehouden met haar beweerde nood aan mantelzorg. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 15 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster betoogt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden is omdat geen rekening werd gehouden met de hangende procedures voor de Raad tegen de weigeringsbeslissingen van de medische aanvragen, merkt de Raad opnieuw op dat verzoekster geen belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel, nu het annulatieberoep tegen de laatste beslissing van 1 maart 2018 waarbij de medische aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, is verworpen bij arrest nr. 209 093 op 10 september 2018.

Verzoekster betoogt verder dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is geschonden omdat de aangepaste beslissing tot verwijdering van het grondgebied voorziet in 8 dagen, terwijl de normale tijd 30 dagen bedraagt. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster geen belang meer heeft bij dit middelonderdeel, gezien de termijn om het grondgebied te verlaten inmiddels reeds ruim verstreken is en verzoekster het grondgebied niet heeft verlaten. Een eventuele vernietiging van de termijn die haar toegekend werd, zou aan verzoekster geen voordeel opleveren.

Verzoekster wijst erop dat het inreisverbod niet kon worden genomen op grond van niet definitieve bevelen.

Het inreisverbod is onder meer gegrond op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het inreisverbod verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat op 22 maart 2018 aan verzoekster is ter kennis gebracht. Het annulatieberoep ingediend tegen voormeld bevel is inmiddels bij arrest nr. 209 093 door de Raad verworpen op 10 september 2018. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig meer betwisten dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte betoogt verzoekster dat het inreisverbod disproportioneel is daar haar kinderen en kleinkinderen in België verblijven en een feitelijk contactverbod tussen haar en haar kinderen en kleinkinderen gedurende twee jaar onmenselijk is en in strijd met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het inreisverbod motiveert aangaande haar kinderen en kleinkinderen het volgende:

"Zij verklaart dat zij familie heeft in België, namelijk dochters en zonen. Deze kinderen hebben een legaal verblijf in België. Het staat betrokkene vrij om vanuit Angola een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De familie van betrokkene kan betrokkene ook achterna reizen naar Angola. Zij kan steeds de opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de

vigerende bepalingen ter zake om haar familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Op deze manier tonen wij aan rekening te hebben gehouden met de familiale relaties van betrokkene.

Betrokkene verblijft sinds 2012 in België, dus ongeveer 6 jaar. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Het betreft nog steeds een eerste toelating, haar aanwezigheid werd louter gedoogd in afwachting van de procedures tot regularisatie. Dit betekent dat de overheid zich niet mengt in het familiale leven en het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. In deze zin is er dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen wiens hoger belang hier een rol zou kunnen spelen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.”

De verwerend partij stelt aldus vast dat haar kinderen een legaal verblijf hebben in België en het hen vrijstaat haar te bezoeken in Angola. Verzoekster kan de opheffing vragen van het inreisverbod en een procedure starten om op legale wijze terug naar België te komen. Tijdens de periode van scheiding kan verzoekster contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Omtrent verzoeksters langdurig verblijf in België wordt gemotiveerd dat haar aanwezigheid louter werd gedoogd in afwachting van de procedures tot regularisatie. De verwerende partij weegt het verblijf van haar familie in België af met het illegaal verblijf van verzoekster en stelt dat haar belangen om haar familieleven in de illegaliteit verder te zetten, niet opwegen tegen het belang van de overheid en haar strijd tegen illegaliteit.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat het inreisverbod disproportioneel is. Immers werd verzoekster nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden en betreft haar situatie aldus niet degene van een gevestigde vreemdeling. *In casu* gaat het om een eerste toelating waarbij erop moet gewezen worden dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89) of artikel 7 van het Handvest.

Het bestreden inreisverbod leidt vooreerst niet noodzakelijk tot een definitieve scheiding. Immers staat het, zoals de verwerende partij in de beslissing opmerkt, verzoekster vrij de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen wanneer blijkt dat zij in kader van haar gezinsleven voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekster niet aan dat haar gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De verwerende partij wijst er ook nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kinderen en kleinkinderen en haar gezinsleven hiermee verder te onderhouden. De bestreden beslissing verhindert evenmin dat haar kinderen en kleinkinderen haar bezoeken. Waar verzoekster het niet eens is met de afgifte van een inreisverbod voor twee jaar toont zij niet aan dat de afgifte van het inreisverbod disproportioneel is, nu zij gedurende zes jaar slechts gedoogd werd op het Belgische grondgebied en dit langdurig verblijf geen recht opent op een verblijf. De schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN